

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 340/2016-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 773/17, Košice, P. O. BOX 67, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 51/2013 z 25. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 51/2013 z 25. mája 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka, v právnom postavení žalobkyne v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Sžo 51/2013, bola účastníčkou konania o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 S 134/11 z 30. apríla 2013 vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného (Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, pozn.) č. 27929/2011, 2170/2011-560 z 12. mája 2011.

Sťažovateľka 14. mája 2007 podala na regionálnom pracovisku Pôdohospodárskej platobnej agentúry v Michalovciach jednotnú žiadosť na rok 2007, v ktorej požiadala o poskytnutie príspevku pre jednotnú platbu na plochu na výmeru 256,05 ha, o poskytnutie podpory formou podpory plodín na ornej pôde na výmeru 3,20 ha a vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti v [REDACTED] na výmeru 256,05 ha.

Pôdohospodárska platobná agentúra Bratislava (ďalej len „PPA“) rozhodnutím č. 500/482/194/2008 z 30. marca 2009 rozhodla o zamietnutí jednotnej žiadosti sťažovateľky na rok 2007 v súlade s čl. 16 ods. 4 nariadenia Komisie ES č. 1975/2006 zo 7. decembra 2006, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania Rady ES č. 1698/2005, pokiaľ ide o realizáciu kontrolných postupov krížového plnenia pri opatreniach na podporu rozvoja vidieka, a čl. 138 ods. 1 nariadenia Komisie ES č. 1973/2004 z 29. októbra 2004 ustanovujúceho podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady ES č. 1782/2003 o schémach podpory v sume 23 158,14 eur.

3. V úvode sťažnosti, poukazujúc na podrobne uvedený skutkový stav a priebeh správneho a následne aj súdneho konania vo veci predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, sťažovateľka uvádza, že „... dňa 29.7.2011 sa žalobou

domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 27929/2011, 2170/2011-560 z 12.5.2011, ktoré jej bolo doručené dňa 30.5.2011, a ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/482/194/2008 zo dňa 30.3.2009“.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 S 134/2011 z 30. apríla 2013 žalobu sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zamietol.

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 S 134/2011 z 30. apríla 2013, je neudržateľné, keďže „... v správnom konaní predchádzajúcom vydaniu rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov neboli vôbec odstránené skutkové a právne nejasnosti ohľadom užívania a nájmu sporných pozemkov a tieto neboli odstránené ani písomným vyjadrením žalovaného v súdnom konaní.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj pred ním Krajský súd v Bratislave tak rozhodovali na základe neúplne zisteného skutkového stavu veci v predchádzajúcom správnom konaní a napriek návrhom sťažovateľky tieto všeobecné súdy vôbec nevykonali dôkazy nevyhnutné na preskúmanie sťažovateľkou napadnutého rozhodnutia vydaného v správnom konaní, a to ani napriek ich oprávneniu v ust. § 250i ods. 1 veta druhá OSP.

Podľa názoru sťažovateľky bolo najmä v konaní pred súdom prvého stupňa potrebné vykonať dokazovanie aj pokiaľ išlo o spôsob vedenia dokazovania v správnom konaní a vykonanie tohto dôkazu bolo nevyhnutné na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čo súd prvého stupňa neurobil a nakoniec to neurobil ani nenamietal odvolací súd.

Odvolací súd následne nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti prvostupňovému rozsudku, a to aj z hľadiska dôkazných tvrdení sťažovateľky..., ktoré neboli obidvomi súdmi akceptované, čím podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na rovnosť účastníkov konania v rozpore s ust. čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. ...

Sťažovateľka bola postupom súdov obidvoch stupňov zbavená možnosti produkovať aj ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím došlo k porušeniu jej procesných práv

ako účastníčky konania, ktorých dôsledok sa prejavil vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

Odvolaací súd potvrdil v plnom rozsahu rozsudok prvostupňového súdu, pričom rovnako ako súd prvého stupňa sa dostatočne nevysporiadal so skutkovými tvrdenia sťažovateľky.

Sťažovateľka je toho názoru, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebola zabezpečená spravodlivá ochrana jej práv a oprávnených záujmov ako účastníčky konania, súd prvého stupňa v súdnej veci nevykonaním dokazovania nevyhnutného na preskúmanie napadnutého rozhodnutia nezistil úplne a správne skutkový stav veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sa následne ako vada konania prejavilo aj v konaní pred odvolacím súdom. “.

Sťažovateľka zároveň, argumentujúc rozhodovacou praxou ústavného súdu, poukazuje i na jej podanie z 24. januára 2013, v ktorom navrhla vylúčenie sudkýň krajského súdu (JUDr. Šebestovej a JUDr. Filovej, pozn.) z rozhodovania vecí, a to so zreteľom na ich pomer k prerokúvanej veci a ich rozhodovanie v obdobnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 3 S 86/2008, čomu však krajský súd nevyhovel.

5. V podanej sťažnosti sťažovateľka ďalej konštatuje, že „... *doposiaľ* bola úspešná proti žalovanému na preskúmanie jeho rozhodnutí pre neposkytnutie podpôr v poľnohospodárstve za roky 2005 až 2008 vo viacerých obdobných konaniach na Krajskom súde v Bratislave - rozsudok sp. zn. 2S 232/2006 z 25.9.2009 (potvrdený rozsudkom NS SR sp. zn. 6Sžo 504/2009 z 24.11.2010), rozsudok sp. zn. 1S 147/2007 právoplatný 1.12.2010, rozsudok sp. zn. 4S 157/2009 z 11.2.2011 právoplatný 28.2.2011 a rozsudok sp. zn. 4S 190/2009 z 11.2.2011 právoplatný 15.3.2011 a iné. Všetky vyššie uvedené rozsudky sú v podstate založené na zisteniach súdov, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán nezákonne postupovali voči žalobkyni najmä tým, že nezistili spoľahlivo a riadne skutočný stav veci a nevykonali dôkazy navrhované žalobcom, nevykonali riadne a dôsledne kontroly za účelom zistenia hospodárenia žalobcu na sporných pozemkoch, pričom napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa neuvádzajú hodnotenie dôkazov, absentuje rozbor dôkazov a ani nereagovali na pripomienky a návrhy sťažovateľky a odôvodnenie rozhodnutí neobsahuje skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutí, postup

správneho orgánu pri aplikácii európskych noriem nemá oporu v správnej úvahe správneho orgánu neuvedenej v napadnutých rozhodnutiach a zo špecifikácie platieb v prílohe rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa nemožno vyvodiť akýkoľvek právny záver, ktorý by bol zrozumiteľný pre účastníka konania a odôvodnenie rozhodnutí žalovaného rovnako, ako aj prvostupňového správneho orgánu, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo žalobkyňa namieta aj v súdenej veci.“

6. S ohľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 11 ods. 1 a 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na spravodlivý proces a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/51/2013 zo dňa 25.5.2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/51/2013 zo dňa 25.5.2015 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Spišáka v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa Listiny.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

10. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

11. V nadväznosti na namietané porušenie základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takeého porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Ústavný súd argumentáciu najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí nepovažuje za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú a vo svetle všetkých konkrétnych skutočností, na ktoré sťažovateľka v sťažnosti poukázala, sa nejaví táto argumentácia ani ako ústavne neudržateľná.

Sťažovateľka napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu v podstate vyčíta potvrdenie prvostupňového rozsudku krajského súdu, ktorý neakceptoval jej kritiku nedostatočného zistenia skutkového stavu veci v správnom konaní s následným nesprávnym právnym posúdením veci žalovaným správnym orgánom – Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky.

14. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd konštatoval:

«Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že Pôdohospodárska platobná agentúra rozhodujúca

o žiadosti žalobcu zo dňa 14.05.2007 po krížových kontrolách zistila nezrovnalosti vo výmere deklarovanej v žiadosti žalobcu. Keďže na jej oznámenie ohľadne nezrovnalosti reagoval žalobca potvrdením výmery, uskutočnilo sa konanie na mieste, kde bolo zistené, že rozdiel medzi deklarovanou plochou a plochou stanovenou v zmysle nariadenia (ES) č. 796/2004 je vyšší ako 30 % stanovenej plochy.

Pretože kontrolná skupina nemohla určiť užívateľa, vychádzala z ustanovenia článku 138 nariadenia Komisie (ES) 1973/2004, podľa ktorého:

„S výnimkou prípadov vyššej moci alebo výnimočných okolností, ako sú uvedené v článku 72 nariadenia (ES) č. 796/2004, ak je administratívnou kontrolou na mieste zistené, že rozdiel medzi deklarovanou plochou a plochou stanovenou v zmysle bodu (22) článku 2 nariadenia (ES) č. 796/2004 je viac ako 3 % ale menej ako 30 % stanovenej plochy, je suma poskytnutá na základe schémy SAPS znížená na daný rok o dvojnásobok zisteného rozdielu. Ak je rozdiel vyšší ako 30 % stanovenej plochy, nemôže byť na daný rok poskytnutá žiadna pomoc.“

Žalovaný nielen na základe listinných dôkazov, ale aj výsledkov doplneného konania kontrolou na mieste, vyjadrenia sporných strán a z listu žalobcu (15.11.2007) uzavrel, že z dôvodu nedodržania deklarovanej výmery nemohla byť žalobcovi poskytnutá podpora na jednotnú platbu na plochu.

V súlade so závermi súdu prvého stupňa i odvolací súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnymi orgánmi náležite zistený a správne právne posúdený. Keďže žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo o námietku žalobcu v odvolaní, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie bolo Krajským súdom v Bratislave v konaní pod sp. zn. 4S/157/2009 už raz zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, najvyšší súd zdôrazňuje že sa tak stalo výlučne podľa § 250j ods. 3 O.s.p., a to pre nedostatočný administratívny spis žalovaného. Vecne sa teda krajský súd uvedenou vecou nezaoberal. ...

Záverom najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci týkajúcej sa žalobcu sp. zn. 3 Sžo/83/2010 zo dňa 15.03.2011.»

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu vecne správne a náležite odôvodnené.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľkou predstreté odvolacie dôvody za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 S 134/11 z 30. apríla 2013. V súvislosti s aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

16. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (bod 14) nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavnoprávnu dimenziu nedosahuje ani námietka sťažovateľky týkajúca sa možnej zaujatosti sudkýň krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 134/2011 (bod 4).

18. Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie na určitý súd, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prerokovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06). Inak vyjadrené, zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01).

19. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000).

20. Ústavný súd rovnako ako aj najvyšší súd vyhodnotil predmetnú námietku zaujatosti sťažovateľkou označených sudkýň krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 134/2011 ako nedôvodnú. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne poznamenal, že námietka zaujatosti senátu z dôvodu, že ten istý senát už raz konal v obdobnej veci týkajúcej sa žalobcu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 86/2008 a žalobu zamietol, neobstojí. Ako správne uviedol, „... *dôvodom na vylúčenie sudcu nemôže byť jeho rozhodovacia činnosť v obdobnej, alebo akejkoľvek veci*“.

21. Napokon ústavný súd považoval za potrebné vysporiadať sa s poukazom sťažovateľky na iné rozhodnutia krajského súdu v obdobných veciach, v ktorých na rozdiel od tu prerokovávanej veci krajský súd rozhodol o žalobách sťažovateľky opačne (bod 5).

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je jeho úlohou zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09). Na druhej strane však diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

23. Z rozhodnutí krajského súdu, ktorými sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti vo svoj prospech argumentovala, však vyplýva, že dôvody týchto rozhodnutí, ktorými bolo vyhovené žalobám sťažovateľky podaným v právne obdobných veciach, spočívali v nevykonaní ohliadky na mieste a v nedôslednom vykonaní krížovej kontroly (rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 147/2007 z 21. októbra 2010), v neúplnosti predloženého administratívneho spisu (rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 S 157/2009 z 11. februára 2011) a v nemožnosti sťažovateľa oboznámiť sa so správou o kontrole na mieste v spojení s nedostatočným odôvodnením rozhodnutia žalovaného správneho orgánu (rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 190/2009-45 z 11. februára 2011). Išlo teda o vady, ktoré ústavný súd z obsahu sťažnosti, z jej príloh a ani z vyžiadaného súdneho spisu krajského súdu v tu prerokovávanej kauze sťažovateľky nezistil.

24. Rozdielnosť v rozhodovaní krajského súdu v právne podobných veciach sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu nespĺňa podmienky ústavného významu, ktorý by mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky. Aj v tejto časti je tak argumentácia sťažovateľky nedôvodná.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016